

Извази три пъти въ седмицата
всѣми:
Вторникъ, Четвъртъкъ
и Събота.
ЦѢНА:
За година 20 лева сребърни
" шестъ месеци 12 лева ср.
" три " 7 " "
Единъ брой 20 стотинки.

СЛАВЯНИЗЪМЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Сичко което са отнаси до вѣстника
написва са направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.
Неплатени писма не са приематъ
Ръкописи назадъ се не връщатъ.
За Обявления се заплаща:
За вѣсни рѣдъ пръвѣ платъ 20 ст.
За " " вторий " 10 ст.

Руссе 30 Мартъ 1884 год.

В. „Сръдецъ“ като съобщава че указътъ за изборитѣ на народни представители излезалъ, и че тѣ щѣли да станатъ на 27 Май, мѣжду хвабитѣ си жѣмъ днешното министерство казва:

„До днесъ говори гоя, или оня, утрѣ ще дойде да говори, чрѣзъ своитѣ представители, самъ народа. Ние вѣрваме, че сегашния кабинетъ ще намѣри (непременно р.) въ бѣдѣцето Народно Събрание своя най-безпристрас-тенъ сѣдия, който не ще се подвоуми да му въздаде онова, що му се пада“.

Тия думи изказани отъ вѣр-нитѣ либерали и подкрѣпителни на компромиса сж колкото справѣдливи, дваждѣ по-сполучливи. Че народа искаше да се свика Народно Събрание, за да познае че живѣе въ конституционна държава, че народното събрание, ще поиска смѣтка отъ дѣлата на днешното министерство, че то ще полита: на какво основа-ние и по кой законъ се състави днешната кодификационна комис-сия, защо нѣкои отъ г.г. Ми-нистритѣ, занимаватъ по двѣ служби и получаватъ по двѣ заплати, защо сж испратени въ Лондонъ ония двама делегати, да харчатъ за вѣтъра народната пара, защо се дава пенсия на извѣстни турци, защо сж назна-чени по сѣдилищата членове турци, когато незнайтъ офици-алния языкъ, защо се издаде онова окръжно до сѣдилищата за да не можтѣ да разглѣждатъ процеси съ чуждоподданни безъ присѣтствието на драгомани и др. и др. и слѣдъ като се узнайтъ по-отблизо работитѣ, че на вѣрно сѣкому ще се въздаде онова, що му се пада или по-добрѣ каквото е заслужилъ, върху това нѣмаме съмнѣние. А съ това ще се до-каже, че дѣйствително има у насъ хора истински либерали, защитници на народнитѣ инте-ресни и права, които не вършатъ нищо по хатъръ. Такива народ-ни представители трѣбва да си избере Българския народъ, които да сж самостоятелни, независими, нелюбоугодничеви, съ чисти и-дѣли, а не лакеи на тогосъ и опогосъ и користолюбиви под-лизурки.

Надѣваме се, че опита е нау-чилъ сѣкого да распознае, съ какви и дѣли и качества сж ония, които обичатъ сами да се пре-поръчватъ, че сж патриоти и народни приятели, които сами си пишѣтъ имената въ юметенитѣ, да се избѣржтѣ за членове на градски и окръжни сѣвѣти, за да е тѣмъ добрѣ, а народа нека робува.

Тайнитѣ редактори на „Сръ-децъ“ нека не хвалятъ никого, когато сж увѣрени че има за-слуги, трудове и старания; на-рода видѣ и вкуси даже отъ за-

служитѣ, нека го оставимъ самъ да си рѣшава сѣдбата, той има много уроци отъ бивши и на-стоящи велики патриоти, за него е всичко открито и съ нищо не можемъ го вече измами. Викате го да упражни едно свое законно право, оставете го свободенъ, не му намагайте кого да избира. На ли се обѣгате на заслужитѣ си, на старанията си за доброто на народа, той ще ви въздаде (както сами казвате) онова, що ви се пада. Шмайте търпение, слѣдъ нѣколко мѣсеци, като се сбержтѣ народнитѣ представители, тѣ ще ви поднесжтѣ наградата на за-служитѣ. А ако има отъ нѣщо да се бонте и шюпелендисвате, тогасъ агитирайте съ врѣме, да се избѣржтѣ за народни предста-вители ваши хора, опитани ла-кеи, които да викатъ еветѣ

Това е нашето послѣднѣо слово.

Отъ едно писмо отправено год. 1882 до
Д-ра Лонга, професора въ Робертъ Колежъ
въ Цари градъ извличаме слѣдующето:

Многоуважаемий Господине!

Простете една Българка, която безъ да ви познава лично, има дързостта да ви пиши. Поводъ за настоящето ми даде дописка-та изъ Самоковъ, обнародвана въ единъ отъ послѣднитѣ броеве на в. „Марица“ подъ № 107, въ която авторътъ разправяше за про-граммата и рѣдѣтъ на Американското дѣв-ическо училище въ този градъ. Какво впечатление е произвѣла рѣчената дописка на българската читающа публика, — не зная.

Заяя само това, че всячко казано въ нея е цѣла истина. Не ми е тукъ цѣльта да пи-ша за това училище.

Азъ искамъ да спомѣна нѣщо за Амери-канското дѣвическо училище въ Троянъ, прѣ-мѣстено отъ послѣ въ Ловечъ.

Тѣзи дни, въ единъ разговоръ, станж рѣчь за училището въ Троянъ и за неговитѣ учители управители г-нѣ и г-жа Чалисѣ.

Вѣрвайте ме г-не, при разказъ за рѣдѣтъ и управлението на това училище, бѣхъ въ-мутена до крайностъ.

Бихъ обвинила въ пристрастие нѣкой отъ тѣзи Господа и Господжы, ако думитѣ имъ не бѣха подвърдени и отъ сѣстра ми, която подъ просвѣтителната грижа на г-нѣ г-жа Чалисѣ не малко поврѣди здравнето си!

Желателно би било почит. комитетъ на онова благотѣлно общество въ Америка да бѣде по-внимателенъ въ изборѣтъ на лица-та назначени за въ България.

Ако искатъ тий да бѣдѣтъ намъ ползни и да спечелжтѣ любовта ни, трѣба тѣломъ и духомъ да сж предадени на интересѣтъ на нашата страна; да станжтѣ съ насъ една плѣтъ, една крѣвь, а не да наравняватъ на-родното ни честолюбие, като дирятъ и за-обѣлжватъ въ насъ само лопитѣ страни.

Нѣка тѣзи Господа не сравняватъ на-шиятъ народъ съ оныи прѣснатъ по остро-витѣ на океаня и живущъ въ краищата на Америка! Г-нѣ Чалисѣ, види се, като е мис-лялъ, че българската натура поднася всичко, никакъ се не посвѣтвилъ да кара ученичи-тѣ на такъвѣ работи, на които отъ извр-шуванието би се отказала не само Американ-ската, но и българската слугиня!

За Бога г-не, кажете ми, моля, прилично ли е за ученички и то вече възрастни да изхвърлятъ училищния смѣтъ съ малки кола-ца на купището верѣждѣ толкозъ публика?! Бива ли тий да се хранятъ тѣи злѣ, што да изгубятъ здравнето си, нѣщо най-сжкпо за човѣка?!

И може ли да се не поврѣди стомахътъ а че и цѣлѣйтъ организмъ, когато почти вѣвѣка заранъ ученичкитѣ имали за закуска проста каша нарѣчена гревѣ?!

А обѣдѣтъ? — Той исключително състоилъ отъ печени или варени тикви, бобъ, кар-тофли, салата отъ зелень лукъ поляна за икономия съ лимонова соль и по нѣкога во нѣщо свинско месо съ зеле!

Когато ученичкитѣ почувствуваха прѣдата отъ горѣпомената храна и се оплакали г-ну Чалису; той имъ напомнилъ, че Българитѣ са хранѣли съ лукъ и чесанъ и че, иконо-мическото състояние на компанията не поз-волявало повече разполагане.

Тогасъ, когато ерѣдствата на тази ком-пания не били достатъчни да се поддрѣжатъ както прилича десетъ ученички — Българки, било би много по добрѣ да се не провъзгла-саваше отварянието на това училище.

Ученичкитѣ освѣнъ гдѣто извършували всичко за себѣ си като: прапане, готвение, мияние и пр., тий слугували още и на г-на Чалиса. Мень се види много чудно, какъ че ловѣкъ като г-нѣ Чалисѣ роденъ ужъ из-ново и учителъ на вѣрата, да постѣна тѣи безсвѣстно съ онѣзи нещастни дѣвѣци съ-брани тамъ за благотѣние, като ги е въ-стювалъ всячки въ една малка стаячка, ко-ято имъ служила и за училище и за живи-лище: когато той ималъ на расположе-ние то си четири стаи! Но види се, за хора подобни на Чалиса, това нищо не значи.

„Българитѣ“, казвалъ той, „сж науче-ни да сжжтѣ по петнадесетъ души въ една кѣща.“

При таквѣзъ отнашение не е чудно, гдѣ-то нѣкои ученички са видѣли принудени да избѣгатъ, защото стрего имъ било забранено да описватъ лошето състояние на училището. Отъ казавото до тукъ г-не, Вий сами мо-жете да си съставите понатие и за програм-мата на това училище.

Да, тя се е ограничавала въ прочитане и изучаване на изустъ слѣдующитѣ прѣдмети: Тълкование на Евангелието отъ Матея, плѣ-тешественикъ, Душ-слова, Колебарската дѣ-щеря и малки умственни задавки отъ чети-ритѣхъ прости дѣйствиа.

Да се вкорени въ срѣдцата на младитѣ дѣвѣйки нравствено религиозно възпитание, толкозъ потребно за вѣкой човѣкъ, раз-бирамъ; но да се ограничаватъ тий само въ горнитѣ прѣдмети, ще кажи да видимъ въ лицето на таквѣзъ дѣвѣйки добри монахини, различни отъ манастирскитѣ само по ко-стюмъ и, отъ които България малко може да очѣква.

Да ли е таквѣзъ цѣльта на онѣзи бла-годѣтели общества въ Америка, които тѣи сжкпо плащатъ на своитѣ пратеници?! По причина на поврѣденото си здравие отъ ло-шата храна сѣстра ми прѣзъ изтѣклата го-дина е била задържана въ домѣтъ. Сега тя се капи отъ г-на Чалиса да постѣли пакъ въ училището.

Противъ желанието си, азъ я испрамамъ само за единъ опитъ и, ако види, че не е станало никакво подобрене въ училището, тогасъ ще се принуди да я повикамъ на задъ и всичко ще изложѣ въ печатѣтъ.

Почит. Г-не, ако сте въ сѣмѣйниѣ за ис-тенностъ на горѣизложеното, поиспатайте отъ близо работитѣ и ще се увѣрите въ точността на казанното.

Въ надѣжда, че настоящето ми ще се вземе въ ваимание, оставамъ съ прилично почитание.

Марийка П. Кизакова.

II За народнитѣ възстания въ България преимущественно въ Велико Търново и въ окол-нитѣ градове и села въ XIX-я вѣкъ

(Продължение)

За допълнение на горѣизложеното, отно-сѣ се до кроежитѣ и плановѣтъ на Сърбия или по ясно да се изразимъ, на Сърбекото правителство; ние трѣбва да прибавимъ, че въ 1868 Сърбия изигра съ насъ Българитѣ сжщата роля за свои собствена полза, и за врѣда на Българитѣ, каквато изигра и въ 1862 година. Ние спомнахме по-горѣ че Сърбекото правителство бѣше вѣлѣло въ тѣ снѣ сношения съ Българскитѣ Войводи, шо се намираха по него врѣме въ Букурещъ;

както и съ Българския тленъ рѣв. комитетъ. Освѣнъ това Сърбекото правителство състави пакъ къмъ есеньта на 1868 година единъ български легионъ отъ около 400 души, подъ главната команда на Панайота Хитова, и други. Въ тоя легионъ впрочемъ имаше освѣнъ Българитѣ, Сърби, Черногорци, Хар-вати и Арнаути; и Сърбекото правителство разпрѣжскаше наврѣждѣ слухове, че съ по-мощта на тоя многоброенъ (?) легионъ, ще нападне Турция и ще освободи България. Отъ друга же пѣкъ страна дѣйствоваше дѣ-пламатическия образомъ: за да испразднатъ Турцитѣ крѣпостта (калето) на Българдѣ. А за да си постигне по лесно тажъ толкова вѣжделна цѣль, тѣ плашѣхъ Турцитѣ пакъ съ Българския легионъ. Това дѣйствително и случиха, най сѣтнѣ, Турското централно правителство склони да се съвършено из-празни Българската крѣпостъ и, Турцитѣ шо живѣиха тогава въ нея, да се заселжтѣ въ вѣтрѣшността на турското царство. Вслѣдствие на това склонение на Високата Порта, издаде се отъ нѣйна страна нуждната заповѣдъ и, въ скоро врѣме Българската крѣпостъ се испразни отъ всички шо живѣ-еха въ нея турци и именно: воинския то-гавашенъ гарнизонъ, шо се намираше по него врѣме въ тая крѣпостъ. Гражданскитѣ Турски правителствени чиновници, заедно съ всичкитѣ турски жители. Значи: Сърб-ското правителство „си истѣка и втори платъ платното съ сѣдѣствието на Българския легионъ слѣдъ 1862 год.“. А ние Бълга-ритѣ, шо придобихме? — Разяренитѣ Турци шо се заселиха между марнитѣ жители въ България, отъ една страна имъ отгѣмахъ разни недвижими имоти (нива и проч.), а отъ друга ги притѣсняваха до крайностъ. Това бѣше *клартъ* на легкомисленитѣ, а най паче много и дѣсно доврѣчивитѣ Българи.

Ние спомнахме впрочемъ по горѣ, че ос-новната двигателна и привлекателна причина, която подбуждаше сърбекото правителство за да ласкае и да приготви Българскитѣ Вой-води бѣше тажъ: да нападне Турция съ сѣ-дѣствието на Българскитѣ легиони дазавла-де може би, или до вѣйде да подчини Бл-гария и, да се провъзгласи Славянска Дър-жава на Бякавский полуостровъ. Тая идѣя е имала вижда се Сърбия, както и по горѣ за нея спомнахме, нѣ намъ бѣ невъзможно точно да узнаемъ: ако тя е била „чисто Сърбека“ или вѣдѣната и подкрѣпявана отъ друга нѣкоя Държава? Тая идѣя е рѣково-дила сѣрбекото правителство и въ по отпо-дирнитѣ години, както и по долу ще видимъ, нѣ вѣкога Българитѣ сж биде орѣдие на тая сѣрбека идѣя и, тѣ сж били вѣкога излѣжвани въ тѣхнитѣ сладки надѣжди... За доказателство на това наше потвържде-ние, служи между другитѣ примѣри и доводи и слѣдующето: Като случиха Сърбитѣ въ 1868 година да принудятъ дипломатическимъ образомъ Турцитѣ да испразднатъ Българ-ската крѣпостъ, и слѣдъ като това имъ вѣж-деленно желание се испълни, тѣ помислиха че вече нѣматъ нужда ни отъ Българския легионъ, ни отъ Българскитѣ злочести во-лонтери и, спорѣдъ това, тѣ и почнаха да размислятъ: какъ и по какъв начинъ, тѣмъ ще да бѣде възможно най лесно да се изба-вятъ отъ Българския легионъ? За да си по-стигнатъ тая си цѣль по успѣшно, тѣ вижда се почнаха отъ самитѣ имъ инструктори, които ги обучаваха въ военни упражнения, които и напоени отъ висшатѣ имъ управи-телни крѣгове, почнаха най наврѣждѣ да се подиграватъ съ Българитѣ и въобѣще съ бъл-гаревата народностъ и, разумѣна се, че като слушаха това злочеститѣ Български волон-тери и народни сподвижници, до толкова имъ дотѣгна, што тѣ, слѣдъ малко възѣха да се разутиватъ. При това, като си истѣка Сърбия платното, и принуди Турцитѣ да испраз-днатъ калето, Правителството веднага си про-мени предначертания си ужъ планъ: да нападне Турция, да освободи България и проч. и възъ да проповѣдва че не му е вече врѣмето и проч. Въ таквато едни за Българитѣ отгѣ-чителни и несносни даже обстоятелства за волонтеритѣ на Българския легионъ, тѣ сѣв-сѣмъ се разпрѣжскаха и напустѣаха Сърбия

и отидоха повечето въ Влашко. Тѣй се свърши и тоя подвигъ на Сърбското правителство спрямо злочеститѣ Българи. . .

За да не се впрочемъ съвсѣмъ охладитѣ Българитѣ въ чувствата си къмъ Сърбия, Сърбското правителство не преставаше отъ да приема къмъ себѣ си нѣкои Български Войводи (Панайота Хитова и пр.) и други патриоти Българи и, взѣ пакъ да имъ обещаваша, че Сърбия не си е оставила и променила планътъ, нѣ че тя се готви пакъ да се бие съ Турция и да освободи България. За тѣхъ цѣлъ тѣ и примамиха покойния Любена Каравелова за да убѣждава чрезъ вѣстника си народътъ и проч.

При това и за допълнение на похода на Хаджи Димитра, за когото ние разказахме въ 84 брой на „Славянинъ“ въ 333 — 34 страници: ние изагаме по-долу прокламацията къмъ Българитѣ предъ Хаджи Димитровия походъ въ 1868 година, разпрѣснати изъ България тайно въ самото му начало напечатани въ Букурещъ и която ни се въ по-сѣдне време достави*). Току като преми-наль Х. Димитръ Дунавътъ, той распрѣснѣ до колкото е можалъ отъ тия прокламации, даже се разказва, че и отъ Букурещъ сѣ се испратили по отпреди много отъ тия прокламации тайно въ България. Ето тая прокламация:

Братия Българи!

Тѣглалата, причиняеми на насъ отъ Турското правителство, станахъ вече несносни. То вмѣсто да облъгчи нашето състояние, отъ денъ на денъ го прави по-нѣтерпимо отъ всичко това нѣма друго спасение, освѣнъ да станимъ и съ оружие въ рѣка, да диримъ своитѣ права и свобода.

Его, ний ви показваме пресвятъ при-мѣръ за това, като се хващаме за оружие съдователно послѣдвалге на, ще бъдете достойни потомци на нашитѣ славни прадѣди: Крума, Бориса, Симеона и проч.; — които никакъ не търпахъ чуждото, срамно и низко за чедовѣка иго.

Не надѣвайге се никому да дойде да ви освободи сѣдащецъ съ сѣрнати рѣцѣ. Не слушайте ни чии съвѣти, а само надѣждата ви да бѣде основата на вашитѣ юнашки рѣцѣ; защото тий сѣ истинний и вѣрний ви приятель и помощникъ, койго ще ви помогне и избави.

Братия! врѣмето е дошло и ни вика да си диримъ нашитѣ права. Нѣка го послушаме и се покажимъ предъ свѣтътъ народъ, достоенъ за свобода.

На всѣкого, билъ отъ каква и да е народностъ, па и на самия турчинъ, сѣдащецъ мирно, ще бѣде почетена както честта му, имота му, тѣй сѣщо и вѣговата вѣра. Намѣреніето ни е да изгонимъ несносното злоупотрѣбление и да си добиемъ народнитѣ права и свобода.

Братия! Злато гривий лъвъ реве изъ Балкана и ни вика. Нѣка всички си притечемъ подъ вѣговия препорѣкъ и съгласно съ едни уста извикаемъ: *свобода или смъртъ!*

Стара Планина.

Привременното Правителство.

При това презъ юлия 1868 година подало се едно прошение отъ Привременното Българско правителство въ Балкана до Султана Абулъ Азиса, чрезъ което се изказва: че „Българския народъ не гѣда на Султана като на свой неприятель, нѣ като на свой господаръ; а причината е, спорѣтъ която Българитѣ сѣ се повдигнали и възстанали — сѣ голѣмитѣ злоупотрѣбления и несноснитѣ вече угнетения, на които е изложенъ Българскій народъ“. Молятъ го съдователно да заповѣда: „за да се въвѣждѣтъ въ Турската Имперія свободни преобразования и равноправностъ“, изказва се още въ това прошение, силното желание на България, че „иска и ще иска свое самостоятелно самоуправление“. По-долу се казва, че „ако и тозъ пѣтъ не имъ се чуе молбата: то всичкий народъ ще бѣде принуденъ да залови оружіето и да послѣдова нашия примѣръ“ и проч. и проч.

(Слѣдва).

ПРѢКОРА

на

СТЕФАНЪ КАРАДЖА.

Да се откриватъ и издирватъ битѣтъ, дѣлата и вазванията (прѣкоритѣ) на нашитѣ герои юнаци, е драгоцѣнна потрѣба за по-

томството. А това мѣжду насъ показва, че уваженіето ни къмъ тѣхъ е повече усилено и повече вкоренено. Кой не би прочелъ съ милостъ, радостъ и любопитство защо Скобелевъ се тая нарича или Х. Димитръ Асеновъ или отъ гдѣ са нарича така Стефанъ Караджа? Тога колкото е любопитно, толкова повече принася за изпълнение на единъ дългъ отъ насъ за уважение къмъ личността, за която се говори негова похвалевъ примивалъ животъ. Пълната биография на единъ герой, примѣри отъ неговитѣ дѣла и подвиги е полезна и за подражение достойна. Обаче често пакти се случва да се неоткриватъ много нѣща отъ незнание, ако и лицето, което пише житието на нѣкой герой, да е съ способно перо. Много е писано за юнакитѣ „Караджа“, но нѣкой не е опредѣлилъ още защо напразно се нарича така. Мнозина, вѣроятно, мислятъ, че той носи названіе „Караджа“ защото е билъ рѣши теленъ и подскачалъ като Караджа (сърна) на бой, нѣ и това не е блиско до самата истина. А въ сѣщностъ названіето носи самото си начало, както слѣдва. Стефанъ Караджа въ време, когато е живѣлъ въ Тулча, турцатѣ сѣ го наричали кючикъ (малкия Стефанъ), койго и дѣйствително билъ дребенъ на рѣстъ, но е притежавалъ мъжностъ и съ крупни пѣщи, по което е дало впечатлѣние на турцитѣ, които по това сѣ го изговаряли съ страхъ *Кючюкъ Истифанъ*. Българитѣ же въ сѣщия градъ са го наричали Стефанъ пазванѣчето, фирма, която той носелъ до прѣди избѣгването си въ Романия, за да може отъ тамъ безъ притеснения свободно да помисли съ другитѣ си събратия по обстоятелствено върху свободата на българина. Пазванѣчето са го наричали българитѣ за това, че Стефанъ нѣколко години е билъ пощенъ смотрителъ на гражданскитѣ имущества на населеніето въ Тулча, като всѣкога въ неговото време не е ставало кражба ни за стотника. Той при всичко че е билъ бѣденъ, но за честта си е всѣкога билъ готовъ да умрѣ, нѣ съ отмѣщение. А Караджа са е нарѣкълъ слѣдъ примануванието си въ Романия по слѣдующия начинъ, койго ми приказва единъ неговъ сродникъ и приятель на когото самъ Караджата въ Романия му е лично приказалъ, защо се нарича Караджа почти слѣдующето:

„Още въ 1862 годъ азъ още 12 друга-ри преминахъ тайно отъ Романия въ България въ видъ на горски хѣшове, едно да дадемъ потикъ и значение на Габровското въстание и друго да избродимъ всичкитѣ пунягове въ Стара Планина, за да можемъ отъ послѣ при добра организирана дружина всестранно да познаваме мѣстноститѣ. Преминахъ благополучно Дунава и по честито са намѣрихме въ Стара Планина, въ които на мнозина зелки турци си отмѣстихме. Слѣдъ нѣколко недѣлното ни пѣтувание въ Стара Планина, въ които весело и благополучно пѣтувахме, останахме тайни и неизвѣстни никому отъ неприятелитѣ какви сме и що сме. Предводителъ ни пожела най сѣтъ нѣ да отидемъ и на Сливенъ да са понарадваме на Х. Димитрова градъ, койго поне отъ далечъ да му се понагледаме и окаемъ злочестния животъ на братията ни Българище применуватъ мѣжду турцитѣ. За тѣзи цѣлъ избрахъ патената *Харбюелу* сръцѣ Сливенъ или пѣтътъ *черешата*, въ която мѣстностъ има обраснати само шубрики отъ дребни дорвета хресталакъ. Сѣдвахме да си отпочинемъ до самия пѣтъ, тѣй както столахме и размислѣхме за сѣдѣнитѣ на отечеството си, зачухъме отъ далечъ подиръ насъ единъ ясенъ хубавъ гласъ на турска пѣсенъ. Ний съ нѣтерпение чакахме да видимъ стопанинѣтъ на гласътъ и колкото по наблизоса чуваше гласътъ на пѣсенъта, толкова по вече и насъ любопитството на принуждаваше да станемъ да видимъ чедовѣка шо е гдѣто пѣе, нѣ да станемъ неможимъ да сторимъ, защото пѣща да ни виде отъ дребния рѣстъ на гората. Обаче съ търпението ни, не слѣдъ много време, ний сполучихме, като стърѣхме едно заптие отъ 25—30 годишна възраст сѣдналъ на коя полусѣбленъ и слѣдвашецъ пакти си по край насъ пѣщецъ. Шоъмъ замина, той ни най малко узна че има хѣшове по край пакти. Въ това време предводителъ ми рече: „Стефане! я иди и стигни онуй куче и му докажи да не пѣе“, азъ безъ да губи време трѣгнахъ лѣгко хопъ, хопъ, както бѣше пакти малко на доло хопъ, хопъ, и хооооопъ по кѣча на коня му са намѣрихъ всѣдвалъ, същевременно като му приграбихъ силно и двѣтъ рѣце съ едната си рѣка, а съ другата изхвърляхъ оружіето му изъ пакти. Заптие отъ най напредъ са помѣчи да

се освободя отъ менъ, но като се извърте съ глава и виде зеленитѣ ширити по дрехитѣ ми, оменя и захъ на да дума: „аманъ ефендимъ (моля ви господине) живѣ ма по не остави че съмъ съ дребни дѣтѣца чо вѣтъ“. Оставихъ го живъ, но при туй за ушихъ му два три пѣвѣния, слѣздохъ отъ коня и той сѣдѣ, скрѣхъ оружіето му и го повѣдохъ съ себѣ си къмъ другаритѣ си. Тѣ шоъмъ ма видѣха смѣщецъ са съ ржкопѣсаніе почнаха да ми думатъ: бой ти като *Караджи* скъчашъ, *Караджа Караджа* и до сега така ма наричатъ, но азъ не имъ са сѣрдя.

Това за свѣденіе на нашитѣ биографисти.

Ив. Р. Зринговъ.

ДОПИСКИ.

Търново, 28 Марта 1884 год.

Г-не Редакторе!

Голѣми приготовления ставатъ тука за посѣщението на Търново отъ Негово Височество Александръ I-й, любимия ни князь. Радостни вѣсти се слушатъ на всѣкадѣ за това посѣщението отъ държавния ни Конституционенъ глава. Почти изъ по главнитѣ улици, кахвенета и дюгени сѣ замѣпени обявления, издадени отъ мѣстното градеко Общинско Управление което, при голѣмитѣ си старания за това посѣщаніе, приканва всичкитѣ жители, граждани да взематъ участие скупомъ въ това княжеско посѣщаніе. За сѣщята цѣлъ истото управление порѣчва още отъ сега всѣки гражданинъ да си приготви флагъ съ народнитѣ ни шарове; бѣлъ, зеленъ и червенъ, които флагове въ дѣнътъ на посѣщаніето да бѣждѣтъ на всѣкъ домъ и дюгенъ покачени. Пѣтица се поправятъ и чистѣтъ, хората радостно, нѣ не търпимо очакватъ дѣнътъ 2-й Априлий, въ който дѣнъ, както се говори, цѣлъ да дойде Негово Височество. Цѣлото Търновско градо-население взема още отъ сега приготовления, колкото е възможно много по добрѣ да посѣщне държавния ни глава и му отдаде приличнитѣ почести. Отъ най стария до най младото членче въ търновското общество се усещатъ радости за това посѣщаніе и посѣщаніе. По възрастнитѣ, Негово височество, казватъ иде, а то маловъзрастнитѣ Нанія Князь и Великъ-дѣнъ иде. И истинна тѣзи радостъ е голѣма, защото цѣли години, старата Българска столица, не е виждала въ обятията си любимия си Князь наследника на храбритѣ Асѣвници! Хиледи дѣнъе се изминаха отъ първото посѣщаніе на Търново отъ Н. Височество, когато положи клетва за почитаніето и точното безъ изменно изпълнение на конституцията въ мѣстното правителствено учрѣждение предъ законодателното тогавашно народно събрание, нѣ дѣнътъ идущий 2-й Априлия ще бѣде знаменитъ за Г-да Търновци, че втори пактъ виждатъ Негово Височество въ градътъ си — въ столицата на предшественицитѣ славни и храбри наши царе.

Послѣ нѣколко дневно присъ-тояване Н. Височество въ г. Търново, ще замине за гр. Русчукъ.

И. Р. З.

Въ послѣднитѣ броеве на уважаемитѣ въ вѣстникъ „Славянинъ“ сръшнахъ съвсѣмъ на кѣсо, нѣкой да обяснява за новия подвигъ съ Разградскій консерваторскій клубъ, по поводъ на това моля дайте мѣсто въ стѣлповетѣ на уважаемитѣ ви листъ на слѣдующето прошение, което е подадено гдѣто са слѣдва отъ претърпявшитѣ честни граждани отъ свирепитѣ консерватори членове на тоя клубъ а право „вѣртенъ“.

До господ. Прокурора на Разград. окр. сѣдъ.

Отъ Бонча Радановъ, Иванъ Данчовъ, Стойчо Христовъ, и Рачо Нидѣлковъ изъ г. Разградъ

ПРОШЕВЪ:

Иванъ Кабакчиевъ (Тикмаровъ) и отчислений отъ длъжностъ членъ при окр. сѣдъ Василь Икономовъ живущъ въ гр. Разградъ.

ПРОШЕНИЕ.

На 18 того въ недѣля часѣтъ по 7^{1/2} слѣдъ обѣдъ, като случайно минавахме по край Разград. търговскій клубъ, съгледахме въ него разни лица, между които и приятелитѣ си търговци Николай Христовъ, Сауль Камбосевъ и адвокатина Д. Маламеновъ и ний като търговци пожелахме да възвемъ при приятелитѣ за да са поразговоримъ. Първий отъ насъ Б. Радановъ въздохъ, поздравихъ приятелитѣ и като сѣднѣхъ при масата, дойде и сѣдна г. Николай Христовъ при мене, слѣдъ което азъ порѣчахъ една бутилка пиво, но въ тѣзи минута като влѣзе въ клуба и вторий отъ насъ Стойчо Христовъ, то Василь Икономовъ, койго са рѣхождаше са спусна ненадѣлно и съ изговарването на непристойни думи като ми нанесе нѣколко удара съ пѣвѣници, а слѣдъ него появи си отъ вѣгрѣшното отдѣление Ив. Кабакчиевъ съ насоченъ върху ни на ржката си револверъ, като каза „скоро вѣтъ, сега ще ви убия“. Оплашени отъ това всинца, господа П. Христовъ и Христо Михайловъ извикаха на Иванъ Пецева за да олови отзадъ рѣцѣтъ на Кабакчиева и да му вземе револвера. Въ това врѣме жената на Кабакчиевъ го дрѣпна и той заедно съ В. Икономовъ сѣ оттегли пакъ въ вѣтрѣшното отдѣление, но ний като въ това време заедно съ другитѣ по-викахме полицаята за помощъ, и като са лвиха стражари, които молахме да взематъ отъ Кабакчиева револвера, яви са и г-нъ окол. началникъ, койго като побърза да събере всички наедно за да распита „подробно за всичко, то оказа са че Кабакчиевъ слѣдъ покушението да ни убива, си избѣгалъ прѣзъ прозорѣца, понеже съ визаніето си въ клуба (устава на койго гласи че търговцитѣ преди записването си за членове можктъ да го посѣбятъ по петъ пакти) ний безъ да нападаемъ нѣкого сме били нападнати отъ речевитѣ двоица съ бой, докачения, и заплашване съ убиваніе, понеже ако не бѣ са въспрепятствувало на речевитѣ, то тѣ непременно би постигнали цѣлѣта си за да убиятъ едно или повече лица отъ насъ, защото ни сѣ гдѣвни по причина на станалиятъ тогазъ избѣри; за това се насочихо си молимъ да би сѣкъ распорѣдили да са призовѣтъ както виновнитѣ. Ив. Кабакчиевъ и Василь Икономовъ, тѣй и свидѣлитѣ Христо Михайловъ, Деню Т. Чиплаковъ, Николай Христовъ, Ив. Пецевъ и стражарина Кирякъ Флапчовъ и слѣдъ като са докаже и освидѣтелствува виновността и престѣпленіето имъ, то да би направили нужното за наказаніето имъ съгласно членъ..... отъ отоманскій наказателенъ законъ.

Съ почитаніе:

Бончо Радановъ, Ив. Данчовъ, Стойчо Христовъ, Рачо Нидѣлковъ.

Г-нѣ Редакторе! Отъ обстоятелствата на горнето уважително прошение, не ще съмняние че г-нѣ Прокуроръ ще обрне (???) р.) серьезно вниманіе върху окончателнитѣ му резултатъ. Накажъ както претърпявшитѣ лица за покушението на живогътъ имъ отъ тѣзи двама, незная съ каква титла да ги нарека, ще останатъ, незадоволни, и ще стане единственна причина да се възнегодува цѣлото отъ града население противъ съставляющитѣ на този кривонареченъ търговскій въ града ни клубъ, да се моли надѣждната властъ за да се закрие, което ще бѣде най добрѣ, и тогава ще си остане населеніето веднажъ за винаги спокойно, както и самата мѣстна администрация, защото азъ не сръщамъ подобни произволи отъ другитѣ съществуващи читалища и консерваторска клу-

*) Предсѣдена нѣмъ тоже отъ Г-на Кира Тузешкова.

бове. Нѣка всѣкий отъ читателитѣ на-
стоящо са произнесе и каже града Раз-
градъ въ какво не ловко положение са на-
мира, съ този клубъ, понеже става вѣколко
приключенія възбуждатъ отъ тѣзи заблудени
на България сивове, безъ да са обрща се-
риозно внимание отъ властѣта, а на про-
тивъ всѣкий единъ който мене по край то-
ва завѣдение, на сугринѣта непременно нѣ-
колко отъ членовѣтъ му, заявяватъ на окол.
началнитѣ, послѣдния по предложениа ги
предава на съдъ като нарушителъ на об-
ществената тишина, и неправедно са осъ-
ждатъ, както са случи и завчера съ дѣлото
на Илия Св. Спасовъ Бърни Петровъ и др.
да претърпятъ наказания по 25 лева глоба
или по седежъ дни затворъ, защото са вѣл-
зали въ клубътъ имъ да поскатъ една бу-
тилка пиво!

Разградъ 25-ий Мартъ 1884 год.

Гне Редакторе!

Макаръ и да имахъ по стари
повини да Ви съобщя спорѣдъ
обѣщанието си и сж готови да-
же но, тия ги оставихъ за по-
послѣ, като бързамъ да Ви из-
вѣстятъ слѣдующето:

Вчера бѣше спорѣдъ назначе-
нието да се празнува денѣтъ
на „Рождението Негово Височес-
тво Александръ I-ий Князь Бѣл-
гарскій, до колкото ми е извѣст-
но, отъ мѣстното Общинско У-
правление послѣдва распорѣж-
даніе щото, тоя денъ да се от-
празнува тържественно, за кое-
то видѣхъ да се залѣпиха по
улицитѣ обявления; но жалко!..
туй распорѣждане отъ малко-
ма биде съслушано.

На 24 того за сутренѣта не-
ма що да се каже, въ тоя денъ
на врѣме и на назначеното мѣ-
сто се извърши молебствието,
което стана твърдѣ тържествен-
но, тѣй щото отъ множество
народъ, който се бѣше стекалъ
чиновницитѣ, гражданитѣ, учи-
тели и учителкитѣ съ ученици-
тѣ си, а тѣй сжщо и войската
предводяща ся отъ виспитѣ во-
ински чинове, даваха знакъ за
голѣмо вѣкиму впечатление, иде-
ше на ума да помисли вѣски
гражданинѣ, че тая радостъ за-
писана въ сърдцата ни да пом-
нимъ е дарила Освободителката
Россия, както вѣкиму отъ Раз-
градчанитѣ е извѣстно че, и
Разградскитѣ полета бѣха облѣ-
ти съ Русска братска кръвъ за
нашата свобода. Но да видимъ
презъ вечерѣта що стана. Токо-
рѣчи всичкитѣ дюгени въ цѣл-
лата чаршия, които се изброя-
ватъ около 4 — 500 бѣха затво-
рени, съ исклучение дюгенитѣ
на цѣкой г-да, които ако и да
ги имахъ записани неискамъ да
ги опиша за похвалата имъ, нѣ-
ка се съзнаятъ виновнитѣ и
да скърбятъ за тая си постѣп-
ка; но ако тѣ сж взели примѣръ
отъ Окржжното ни Управление,
което не ми е извѣстно по как-
ви причини не бѣше освѣтлено,
нѣма що да имъ се каже, въ
правото си сж, защото едно у-
чрѣждение не трѣбва да жали
5 — 6 фунта свѣци отъ колко-
то търговцитѣ; а пакъ нѣкои
даже не сж имали да окачатъ
и народния флагъ, ступанитѣ
имъ ако и да сж били поканени
устно и доброволно отъ Град-
ския ни Агентъ, но тѣ за поди-
гравка види са, искали му пари
да си купятъ и се снабдятъ
съ флагъ.

Срамъ е г-да, срамъ и позоръ
е за насъ особенно бѣлгаритѣ,
не трѣбва съ тѣпанъ да ни биятъ,
но сами да се подканяме преди
да ни напомнятъ, като помисли-
ме, какъ ни бѣше хама въ тур-
ско врѣме, до какво сме отчая-
ние, достигвали и каква е свобо-
бда вѣкиму сега! Колкото за
Окр. Управление дѣто не бѣше
освѣтлено презъ вечерѣта въ тоя
денъ, нѣка г. Министеръ има
предъ видъ назначенитѣ си чи-
новници, като г. Д. Жебарова.

Единъ короненъ гражданинъ.

Почитаемий Гне Редакторе!

Най учтиво ви моля, за инте-
реситѣ на святата наша църква
и народа, да благоволите и об-
народвате въ най-ближния брой
на уважаемиятъ ви вѣстникъ
слѣдующето ми формално опро-
вержение.

Издаваемиятъ въ Букурещъ
грѣцки вѣстникъ „Силоги“ въ
броятъ си 2533 отъ 24 марта
1884 г. казва че г. Урекия, бив-
шиятъ министръ на цѣрковнитѣ
дѣла въ Ромжния, като говорилъ
въ камарата за положението на
Ромжнската църква, че се при-
зовавала да наслѣди Цариград-
ската Велика църква, въ сноше-
нията си съ Бѣлгарската и Сърб-
ската църкви, за подкрѣпление на
предложението си билъ прочелъ
и нѣкакви си писма!!! отъ ме-
ня и отъ находящиятъ се въ
града ни Високопреосвященнѣй-
шии сѣрбеки Митрополитъ Г.
Михаилъ, въ които се било ис-
казвало желание: Сѣрбската и
Бѣлгарската църкви да се под-
чинятъ на Ромжнската. Върху
говорението на Господина Ро-
мжнскій депутатъ е обнародва-
на и една дописка въ 32-й брой
отъ 16 марта т. г. въ Бѣлград-
ския вѣстникъ „Видело“, която
му е испратена отъ Букурещъ
съ дата 7 марта и въ която се
казва, че това писмо, а не пис-
ма, както казва „Силоги“, било
испратено отъ двамата настъ,
до Негово Високопреосвещенство
Букурещкиятъ Митрополитъ, ко-
мучто сме исказвали мнѣние че
младитѣ православни църкви на
Балканскитѣ полуостровъ, трѣбва
да се гропишу около старе Румунске църкве,
која је прошла невредима крозъ све неволие
прошлихъ времена, и очувала сяса граждан-
ска и црвена права...

Съ душевно прискѣрбие спѣ-
ша да кажа, че г. Ромжнскій
ораторъ лѣже и прося извине-
ние отъ читающата публика за
това мое изражение къмъ бив-
шиятъ ромжнеки г. Министеръ
на цѣрковнитѣ дѣла; защото не
писмо или писма, но даже и пи-
какъвъ разговоръ не е ставалъ
между меня и възлюблениятъ
ми во христѣ братъ Високопре-
освященнѣйнаго Господина Ми-
хаила за ромжнската църква. И
понеже тоя въпросъ, за когото
е говорилъ г. Урекия въ камар-
тата въ Букурещъ е отъ голѣма
важностъ, азъ го най смиренно
моля, ако е дѣйствително духов-
но чедо на Вѣсточно правосла-
вната църква, да стори добръ, да
обнародва това мое писмо за да
подтвърди in facta своята ора-
торска рѣчь, въ противенъ слу-
чай, той заслужва да носи наз-
ванието Лѣжецъ.

Примете, моли Господине Ре-
дакторе увѣренията на отлични-
тѣ ми къмъ Васъ почитания.

г. Русчукъ 29 Мартъ 1884 г.

Вашъ Молиствователь

Доростолскій и Червенскій Григорий

ПРИГЛАСЪ

къмъ митингитѣ по съединението.

Днешнитѣ митинги въ Бѣл-
гария сж живъ естественъ отбѣкъ
на задухевнитѣ бѣлгарски же-
лания за народното обединение.
Тѣ немогатъ да не трогнатъ сил-
но, мисльта на вѣсего бѣлгари-
на, който до сега е билъ и е
призванъ дѣятель въ стрѣмежа
на народа къмъ култура и на-
прѣдѣтъ; тѣ сж необходимъ
плодъ на народно самосъзнание.
Искусвеното наше раздробение
отъ врѣме на берлинското съз-
даніе на бѣлгарската дѣржави-
ца, има пагубни сѣтнини до вѣс-
ки успѣхъ на националната ни
задача. Инди върховна длѣж-
ностъ е на цѣлото бѣлгарско об-
щество да се домогне колко по-
рано до главното условие на
своята цѣлесходна самобитностъ,
— до единството на Бѣлгария.
Отъ тая страна то по право из-
искува вѣскаква подпора въ по-
добно дѣло на културна необхо-
димостъ. По тоя случай и праж-
нитѣ бѣлгарски студенти, като
вѣрни чедо на своето отечество,
присѣдиняватъ се духомъ къмъ
всееобщия народни гласъ, иска-
занъ така тържественно изъ мно-
гочислени кжтозе на Бѣлгария,
и желаятъ най-горещо да се о-
сжществи она ясно съзнатъ пос-
тупатъ на бѣлгарския полити-
чески животъ.

24 Мартъ 1884 год.

Бѣлгарскитѣ студенти въ Прага.

Въ Търново ставали голѣми
приготовления за посрѣщанието
на Н. Височество Княза, който
самъ телеграфически предизвѣ-
тилъ на градското Общ. Упра-
вление, че на 3 априлъ, ще по-
сѣсти градъ имъ.

Въ София, когато бюрото на
станалия митингъ за съедине-
нието поднесло резолюцията на
Н. Височество, получили отго-
воръ: че не е дошелъ още мо-
мента за това велико дѣло.

Въ градъ ни, пристигна вече
извѣстие, за идванието на прези-
дентъ—Министра г. Д. Цанкова
въ Руссе и че на 2 априлъ ще
престигне заедно съ Военния
Министръ.

ПРОГРАММА

ЗА
ПОСРѢЩАНИЕТО И ИСПРОВАЖДАНИЕТО
НА Т. Т. ВИСОЧЕСТВА
АВСТРИЙСКИИ КРОНПРИНЦЪ
И
Неговата Августѣйна Съпруга
На заминуванието имъ прѣзъ Бѣлгария.

Въ петъкъ 13/25 Априля въ 6 1/2 ча-
сѣтъ заравъта на дебаржадера на желѣзни-
цата въ Варна ще се намѣратъ:

1) Министеръ Председателя, Министра
на Външнитѣ Работи и Военний Министеръ;

- 2) Властитѣ отъ Варна;
- 3) Офицеритѣ отъ гарнизона въ па-
радна форма;
- 4) Консулското тѣло въ униформа;
- 5) Австрийската колония;
- 6) Ученицитѣ и ученичкитѣ отъ учи-
лищата съ цвѣти;
- 7) Почетенъ караулъ съ музиката и
знаме.

Отъ двѣтъ страни на желѣзницата ще се
нарѣди войската отъ гарнизона на шпалери
безъ пушки.

На 7 часѣтъ заравъта Негово Височество
Господарѣтъ на Бѣлгарската ладия ще се
отправи на Австрийскій параходъ „Мира-
маръ“, за да поздрави Тѣхви Императорски
Височества.

Цѣлзанието на сухо послѣдва тутакси.
Дебаркадерѣтъ както и тренѣтъ ще бждатъ
наквичени съ цвѣти и флагове.

Кмета съ едно малко словце ще поднесе
хлѣбъ и солъ на Високитѣ Гости. Въ сж-
щото време се прѣдставяватъ и назначени-
тѣ почетни офицери.

Като мене и почтеный караулъ, тренѣтъ
трѣгнува тѣмю въ 7 1/2 часѣтъ.

Прѣдъ тренѣтъ прѣдшествува отдѣленъ
локомотивъ за провѣрка сигурността на
пѣжѣтъ.

Освѣтъ Високитѣ Гости и Тѣхната свита
въ тренѣтъ ще се ямйратъ тримата Ми-
нистри, Австрийскій Дипломатический Агентъ
и свитата на Негово Височество Господаря.

На 10 1/2 сутринѣта трена пристига
въ Шейганджикъ.

Въ украсеный перонъ на станцията се
доууска публика сжмо съ позволеніето на
позицията.

Тука ще има закуска за 21 куверта.
На 11 часа тренѣтъ потегля за Русчукъ,
гдѣто прѣстига въ 2 часа под пладнѣ.

На украсеный перонъ на гарата ще чакатъ:

- 1) Духовенството въ одежди;
- 2) Мѣстнитѣ власти;
- 3) Офицеритѣ, които не сж на дневна
служба;
- 4) Консулското тѣло въ униформа;
- 5) Австрийската колония;
- 6) Почетний караулъ съ музика и знаме;

Съ едно кратко словце кмета поднася на
Високитѣ Гости хлѣбъ и солъ.

Отъ станцията до двореца войската съ
оружие и ученицитѣ отъ училищата съ цвѣ-
тя образуватъ отъ двѣте страни на лѣтя
шпалери.

Прѣшивуваніето отъ гарата до дворсца
ще стане по слѣдующий начинъ:

- 1) Едно отдѣление конни жандарми;
- 2) Княжеский штандартъ;
- 3) Колесницата на Високитѣ гости;
- 4) Единъ възводъ отъ коновой;
- 5) Втора придворна калеска;
- 6) Трета придворна калеска;
- 7) Четвърта калеска;
- 8) Пета калеска;
- 9) Единъ възводъ отъ конвой.

При входа въ градѣтъ артилерията ще
поздрави Гоститѣ съ топовни гърмежи.

Въ 3 часѣтъ обѣдъ гала отъ 30 куверта.
Въ 4 1/2 ч. расходка на Левентъ-табия
по украсената нарочито улица.

Отъ тамъ кортежа се възвръща право на
прѣстанието.

Отъ двѣтъ страни на дебаркадерѣтъ и по
брѣгѣтъ ще стои наредена войска безъ орж-
жие. Ще присѣдствуватъ сжщо тѣй учени-
цитѣ, ученичкитѣ както и публиката.

Въ 6 ч. Високитѣ гости на яхтата „А-
лександръ“ трѣгнува за Смарда. (Прислугата
и багажа ще трѣгнуватъ за Смарда съ па-
рахода „Опитъ“ още въ 5 часѣтъ.)

Въ яхтата за съпровождане ще се намиратъ:

- 1) Тримата Министра;
- 2) Имп.-Кралевскій Дипломатически А-
гентъ и
- 3) Свитата на Негово Височество

По заповѣдъ на Негово Височество Княза:
(подписалъ:) Хофмаршалъ Баронъ Ридезелъ.

ПОКАНА

„БѣЛГАРСКОТО ОПѢЛЧЕНИЕ ВЪ РУСКО-
ТУРСКАТА ВОЙНА“
1877 — 1878 година.

(Въспоминания на бившия командиръ
на 1-та бригада отъ Бѣлгарското опѣл-
чение Полковника де-Прерадовича).

Рецертуара на нашата княжнина е тана
якъс, щото колко годѣ граматенъ човѣкъ едва
ли намира какво да прочете въ свободното
си врѣме на деня; това май не ще и дума;

вий не сѣмемъ поне и да спомнемъ вѣщо за военната ни литература, която за сега у насъ се равнява на нула; факта и причинитѣ за нейното несѣществуване сж всѣки му така добръ известни, щото ний се съгласихме да премълчимъ за тѣхъ, че и мѣстото не би му било. Ще кажемъ само, че намъ малко бѣ дѣто на извоювана свобода, малко бѣ дѣто на създадохъ войска, за насъ описаха и всичкитѣ дѣйствия, всичкитѣ подвиги и всичко онова, което сториха родоначалницѣтѣ на Българската войска, тѣхъ наречени „опълченіе“, отъ което цѣлъ свѣтъ си състави поватие, какъвъ народъ сме ние Българетѣ и колко струваме. Полковникъ де Прерадовичъ, бившия командиръ на 1-та бригада отъ опълченіето, още въ 1881 година е издалъ дневницѣтѣ си, водени отъ него въ течение на всичкото време, до дѣто е той билъ въ опълченіето, отъ самото начало и до свършетъка на войната. Нѣма съмнение, че тия му дневници освѣтъ опълченіето, друго нищо не съдържа. Този нѣговъ трудъ е ималъ огромнъ успѣхъ между избитѣтѣ — Руския народъ, а въ България едва ли вѣдой и знае за това. Ний, които имаме найограничената литература, а военна никаква, ний сме трѣбали да не знаемъ даже това, което другитѣ приназватъ и пишѣтъ за насъ, което другитѣ за насъ съставляватъ; онова още, което е наша гордостъ, което ний трѣбваше да измислимъ и да распространиваме, за да покажемъ прѣдъ свѣта, че ний сѣществуваме, че ний сме и по напредъ сѣществуваме, а за напредъ ще има на какво да се обѣгае за сѣществуване.

Обаждаме прочее на патриотитѣ Българе, че ний сме взѣли отгорѣ си труда да преведемъ помѣнитѣ гортѣ дневници на полковника де-Прерадовича; превода е готовъ и се туря подъ печатъ. Ний не можемъ освѣтъ да вѣрваме, че нашия народъ ще се затече да види, какво е сторило нашето опълченіе за освобожденіето ни, да прочете нѣговитѣ подвиги, нѣговитѣ отважни, сражения, нѣговитѣ храбри и левски борби за извоюваніето на онова, което загубихъ прѣдѣлитѣ му Шишмановци. Нашия народъ ще види, какво нѣщо е повдигнало нашето опълченіе на онова високо мѣсто между славнитѣ руски войски; той ще види какъ се печели свобода, той ще приаде още по голѣма цѣна на заслугитѣ на овѣзи отъ нашитѣ събратия, които призрѣхъ бащинитѣ си огнища за освобожденіе на народното, за което повечето отъ тѣхъ изгинахъ, а вѣкои останахъ некадърни за да се и прехравятъ.

Нѣ не за едно само опълченіе ще може се проче въ нашия преводъ; въ него ще се срѣщнатъ всички имена на ония Български градове и села, на които неотдавнашитѣ грозни приключения сж тѣсно свързани съ исторіята на опълченіето; Стара Загора, Казанлъкъ, Нова Загора, Котелъ, Шипка, Ш. и Ново, Габрово, Търново и пр. ще си напомнятъ: клавнето, горевнето, обшитѣ, бѣгавнето, Петровскитѣ цекове, Балканскитѣ мразове и всичко, което било писано да имъ мине прѣзъ главата; за всичко това нашия преводъ ще потвърждава тѣхнитѣ предания отъ рода родъ.

По нататашното хвалене на нашия преводъ би било безъ всѣка полза, не защото той не съдържа и други много любопитни нѣща било върху самото опълченіе, било върху роковитѣ обстоятелства, които сж бровили всѣка нѣгова стѣпка, нѣ защото се боимъ да не би подали съмнение за българската последица „На прехвалени ягоди съ голѣмъ кошъ не ходи“, като имаме още прѣдъ видъ, че и казаното ни до тукъ е много, за да се получи поватие, какво струватъ де Прерадовичевитѣ дневници за Българитѣ.

Прочее, най-вѣрна оцѣнка на труда на полковника де Прерадовича, разбира се, не отъ лѣстнитѣ му отзивы за насъ и не отъ ония приятни впечатления, които му е направилъ гостоприемния и благодаренъ Българинъ и подъ влияніето на които той е превеждалъ въ рѣдъ своитѣ дневници, а отъ особеното му безпристрастие, свойственнѣ само като на де-Прерадовича хора; съ което той е рисувалъ всяко едно събитие, всяка една случка, които е испитвало нашето опълченіе, най-добрата, казваме, оцѣнка на нѣговъ трудъ ще оставимъ да направи Българската публика. Тая пѣкъ послѣдната нева ни прощава, ако сме направиле грѣшка въ избора на языка, на койго е направенъ преводъ ни, нѣ койго языкъ ний сѣмемъ да се надѣваме че ще бѣде сполучливъ.

Преводъ ще излѣзе повѣче отъ 22 печатни коли на осмици. обикновенъ шрифтъ, на Редакторъ-Издатель Т. Х. Станчевъ

хубава хартия и ще носи портрета на двама опълченци.

Цѣната на книгата опредѣляме, три лева, цѣна твърдѣ висока, сравнително съ оная, назначена отъ автора (1 1/2 книжни рубли, съ дребенъ шрифтъ и просга хартия). Паритѣ може да носе кой когато обича: при записването или получаваніето на книгата. Отстъпка 10 %

Р. Руссе 30 Мартъ 1884 год.

Преводачитѣ:

Поручици: А. Узуновъ и П. Стайковъ.

П. П. Корреспондиратъ само преводачитѣ. Адресъ: Поручику А. Узунову или Поручику П. Стайкову въ Руссе. Сисѣдитѣ на абонатитѣ молимъ да ни се проводятъ най-късно до 1-й Май т. г.

Забъ р. Надѣваме са че трудното предприятие на горнитѣ Г-да Български офицери, които сж твърдо рѣшили да обогатятъ бедната ни книжница съ такава една отъ висока важность книга, ще бѣде високо подкрепено отъ нашитѣ читатели, като предплатятъ даже нѣщо, тѣхъ като тѣ перасполагатъ съ никакви срѣдства, а книгата имъ е вече подъ печатъ.

ЛВНА БЛАГОДАРНОСТЪ.

Археологическото Дружество въ Търново изявява публично своима благодарность къмъ Господа Братия Н. Киселеви и Вауца за любородното имъ пожертвование: дѣто че направихъ печата на Дружеството въ стойность отъ 32 лева съ тѣхно издвиганіе. Да сж живи и здрави! . . .

Търново 27 Марта 1884

Председатель: Дръ Василь Беронъ

ОБЪЯВЛЕНИЕ

Подписанный извѣстиямъ на почитаемата публика въ Руссе, че отъ 11 Априля т. г. приемамъ да предавамъ частни уроци по французски и Нѣмски языкъ. — Желаящитѣ да ме иматъ за учителъ, можѣтъ да узнаютъ условията въ Хотелъ Швайцери.

Руссе 30 Мартъ 1884 г.

Густавъ Ленскъ.

Силистренски сѣдебенъ приставъ

ОБЪЯВЛЕНИЕ.

№ 346.

Подписанный, Теодоръ Е. Гръвчаровъ, сѣдебенъ приставъ при Силистренский Окръженъ сѣдъ на Силистренский участкъ, на основание ст. ст. 388, 389, 391, и 396 отъ Времен. Сѣдеб. Правила, съ настоящето си обявямъ, че е назначена на публична продажба съ явно наддаване 1/4 часть заедно съ принадлежността на корабль „Силистра“ (София), койго корабль събира 460 кила румънски, устроенъ отъ дървото меше (дѣбъ) и свързанъ на анкора предъ Силистренското пристанище на мѣстността „Боклука“, на близо при чаиръ махлеси и принадлежащъ на капитанъ Шерифъ Мехмедовъ, Силистренецъ, който е билъ и корабленачалникъ на него.

Наддаваніята ще почнатъ отъ 6000 гроша първоначална цѣна и са приематъ ежедневно въ канцелярията на участъка ми въ помѣщеніето на Силистрен Окръженъ Сѣдъ отъ 9 — 12 часа предъ пладѣ и отъ 2 — 5 слѣдъ пладѣ до 31 й Мартъ 1884 год. въ който день, ще станатъ послѣдните наддаванія и ще траятъ до изгаряніето на запаленитѣ свѣщи въ него день, съгласно чл. 20 отъ закона на мореплавателната търговия.

Тѣзи часть отъ корабль „Силистра“ (София) продава са за исплащаніето дълга на Капитанъ Шерифъ Мехмедовъ, Силистренецъ, къмъ Капитанъ Д. Матеосъ, изъ гр. Каларашъ (Румания) за сума отъ 1000 лева капиталъ, лихвите имъ по 1 % отъ деня на заявлението отъ страна на истеца до исплащаніето и 10 лева за водение на дѣлото, по исплнителный листъ, издаденъ отъ господина Силистренский Мировой Сѣдия на 9 й Январий 1884 год. подъ № 81.

Желаящите господа, да взематъ участие въ наддаваніето на продаваната 1/4 часть отъ казаный корабль, можѣтъ да дохождатъ свободно въ канцелярията ми лично, или чрезъ свои законни пълномощници за наддаваніе съгласно 461 ст. отъ Врем. Сѣд. Правила, въ означените часове за да записватъ наддаваната си сума до послѣдното поддѣ-

ваніе, тѣхъ сѣщо са свободни да отхождатъ и въ корабль да го оглѣждатъ.

гр. Силистра, 24 Мартъ 1884 год.

Сѣдебенъ приставъ: Т. Е. Гръвчаровъ.

Объявление.

Морская часть сѣмъ объявляетъ, что 1 Мая сего года въ 9 часовъ утра въ помѣщеніи Канцелярии Морской Части въ Русуѣ имѣють бытъ произведены торги Комиссіей подъ предѣлительствомъ Начальника Флотилии и Морской части изъ членова Русуѣйскаго Окръжнаго Управителя, финансового чиновника, Русуѣйскаго кмета и трехъ лицъ по назначенію Начальника Морской Части. — Торги эти имѣють бытъ произведены чрезъ подачу объявленій въ запечатанныхъ конвертахъ на поставку матеріаловъ, изложенныхъ въ ниже-прилагаемой вѣдомости.

Лица желающія бытъ допущенными къ участию въ торгахъ, должны представитъ:

- 1) Свидѣтельство за чистотѣ отъ мѣстното свое кметство;
- 2) Свидѣтельство за способность;
- 3) рѣдовень актъ, койго да удостовѣрива, че е вложилъ нуждния за търга залогъ и
- 4) Чужденодданитѣ освѣтъ това — декларация, че въ случай на пренирива по предприятията, тѣ ще се сѣдятъ въ мѣстнитѣ сѣдилища безъ Консулска защита.

Залогъ для получения права участия въ торгахъ опредѣляется въ размѣръ 800 лева. Лица же, за которыми будетъ утверждена поставка, должны будутъ при заключеніи контракта внести въ денежный ящикъ Морской Части обезпеченіе въ 2,000 лева.

Въ случаѣ если по какимъ либо причи намъ торгъ 1 Мая не состоится, таковой назначается на 2 Мая, а при несостоявшемся 2 Мая, торгъ переносится на 5 Мая. Если бы торги по какимъ либо причинамъ не были утверждены Министерствомъ, тоновыи торги назначаются на 15 Мая, а при несостоявшихся 15 Мая переносятся на 20 Мая.

Материалы, подлежащія поставкѣ суть:

Сѣрое шивельное сукно не болѣе 300 метровъ.	
Темно-синее сукно тяжелое не болѣе 650 метровъ.	
Темно синее сукно легкое не болѣе 300 метровъ.	
Темно синюю фавель не болѣе 400 метровъ.	
Нарусины № 7	900
Подкладочнаго сукна	1000
Синяго холста	900
Бѣлаго холста для вѣснаго платья не болѣе 4000 метровъ.	
Тѣльныхъ рубахъ шугъ не болѣе 500.	
Лентъ	500
Сапогъ готовыхъ паръ	250
Передовъ	250
Подшевъ	250
Подметокъ	500

Образцы предъявляются желающимъ въ Канцелярии Морской Части по Понедѣльникамъ, Срѣдамъ и Субботамъ отъ 10 часовъ утра до 10 ч.

Русуѣ 24 Марта 1884 года.

Начальникъ Флотилии и Морской Части, Капитанъ Лейтенантъ Рожественскій.

РУССКИЙ МАГАЗИНЪ

И. Карловскаго

Варна — Шуменъ

ПРОДАВА ПО УМѢРЕННИ ЦѢНИ:

Чай Попова и своя разсѣпка; Захаръ глави и прѣчета; разни офицерски и солдатски вещи; ножеве, вилки, лажници и лажички чайни, сахарници, чайници и други разни издѣлия отъ Варшавско сребро и Британски металъ; разни кровати, дѣтски кола и люлки; разни сапуни и други благовонни меризми; платна лѣнени, кърпи, покривки за маси и пешкири за лице; хартии бѣли, различни конверти и съ монограми, пера за писание отъ най-добритѣ № 382 и Чернило канцелярско черно. Разни закуски, шкра (хайверъ) черъ, сирене Швайцарско и Оландско, сардели разни съ лесно отваране (съ ключове) и безъ кокали, Тонове, раци и други риби солени и капчени, както и свински бутове (жанбони) и разни наденици (колбаси); брашна Одески и разни макарони и фидета; сладости мармаладъ, конфети, карамель, монпасие, шоколадъ, бисквити и др. вина разни отъ Бордо, Малага, Мадера, Марсала, Сотернъ, Мускатъ, Медокъ, Сентъ-Же-

лиень и др.; Шампанско Карть доре, Карть бланшь, Карть Ноаръ ромове, жамайка, Ко-няци, наливки и ликери различни; Водка Попова, Смирнова, Новоселцова, Рябинная, желудочная и др. Вѣжа катранени и бѣли; гвоздеи теляни разни; разни стѣклариини пьети, чайници отъ фаянсъ; Огѣдала, отъ различни величини; Русски газъ съ каси и въ бѣжови (варели) на ока; самовари разни и вазони мѣдни и отъ никелъ: пердега дървени съ разни краски и фигурни; (краски бои) разни, масло и скипедаръ (нефтъ); икони разни и хоругви; Столове, кресла и канапета; Масъ за чистение метали; свѣщи Стеаринови; оризи разни и кафета; Чесала конския и четки и др. различни дреболии. Освѣтъ това койго ждае, може да му се достави въ най-късо време съ комиссионна: камбани отъ различни величини; одѣжди свѣщеннически и други принадлежности църковни като: крѣгове, потири, кандилици, полилей и др. като и разни книги църковни, учебници и други сѣдебни русски книги, атласи и карти. Издавать се и квитанции за застрохованіе билети, Восточнаго внутреннаго и выагршянаго займа.

Намиратъ се за продаване машини за готвяние ястие въ стая безъ издаване пушекъ и миризма, съ особени вѣглища на които горѣнието трае 12 часа.

ГОТОВА ФОРМА

училищно

СВИДѢТЕЛСТВО

Който са даватъ на ученицитѣ слѣдъ писмата.

Намира са въ скоро печатницата на в. „Славянинъ“ Руссе.

Нуждающитѣ са училищни настоятелства, можѣтъ да се отнесѣтъ и съ едно отворено писмо, като означѣтъ числото на екземпляритѣ, които искатъ да имъ са отпечататъ.

Д-РЪ Д. К. ВАЧОВЪ

Бивши членъ при Руссенский Апеллативенъ сѣдъ.

Честъ има да обяви на почитаемата публика, че отъ 5-й Марта т. г. отваря въ гр. Руссе, срѣзцу Градското Общинско управление, постоянно

АДВОКАТСКО ПИСМАЛИЩЕ.

И приема да бѣде защитникъ по углавни и повѣренникъ по граждански дѣла прѣдъ венчикитѣ сѣдланца въ България, както и да дава юридически свѣсти.

ВЪ ПЕЧАТНИЦАТА НА В. „СЛАВЯНИНЪ“ ВЪ РУССЕ

намиратъ се готови

РЕГИСТРИ

(по 100 листа)

за вписване издаваемитѣ отъ . . . . . Общинско (околийско или окръжно управление) за дирене на загубенъ или откраднѣтъ добитъкъ.

и

ОБЪЯВЛЕНИЯ

(съгласно Министерскитѣ форми).

Желаящитѣ да ги иматъ, нека се отнесѣтъ до речената печатница.

Руссе скоро печатница на в. „Славянинъ“